

מהלומת-אוויר בתוך מערכנו אנו. כך בחודש יולי של השנה שעברה, הוציאו המטוסים מכלל שימוש שלושה טנקים שחדרו דרך התחום-הקדמי שלנו. הבעיה העיקרית של א-נפתרה היתה: — ימות מוג'ה-אוויר-הרע, שלא יצלחו לטיסה. ימים אלה, וכן הלילות, הם שאיפשרו לכוחות היריבים את ביצוע התקפותיהם. אך בלילות, הוקלה חומרת-הבעיה על ידי מטוסי C-47, המטילים זיקוקי-תאורה. בימים הראשונים, היה יתרון לטייסי צבא-הצי (המארינס*) על אלה של חיל-האוויר הכללי — משום שלטייסיהם היה גם אימון במלחמת-הקרקע, והם ידעו, למשל, מה מראה יש מן האוויר למוצב מרגמה. אך טייסי חיל-האוויר למדו מהר, וידעתם הספיקה להם, לאחר ששירתו פעמיים-שלוש בתפקיד „בקרי-אוויר-קדימיים“. כשהם בולעים אותו אבק כאנשי-הרגלים וכשהם ישנים עמם באותו בור עצמו.

במרחק של פחות מ-400 מטר ממוצב הפיקוד שלי. ובכלל — „לא חשבנו את סיוע-האוויר ל„מהודק“, אלא-אס-כן היו נופלים תרמיליהם הריקים של קליעי המכ"י ממש על קסדותינו“.

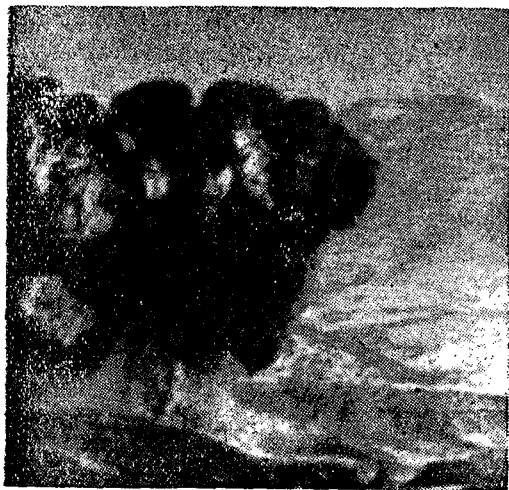
עובדה היא. הנה, בקר-האוויר-הקדמי שלנו היה מנהל בקרה של „מהלומת-אוויר“ ממש כפי שצופה ארטילרי מכון ומתקן את אש התותחים. המטוסים היו מבצעים טיסת-הטלה, הוא היה אומר להם כי זו היתה זו „קצוצה“ או „ברוצה“* — הם היו מנסים מחדש. לעתים, כשיריבינו היו סמוכים אלינו מכדי שיהיה נוח להשתמש בעזרה מהאוויר — היינו משנים את עמדותינו, נסוגים למרחק בטחון, וקוראים לטיי-סים לפגוע בהם. היה גם מקרה בו קראנו לבצע

* קצוץ — החטאה מן המטרה והנה.
ברוץ — החטאה מן המטרה וחלאה.

ח י מ ו ש

ה נ א פ א ל מ ב ק ר ב

סיאול אפשר היה לראות בבירור את הנזק החמרי שבא מידי הנאפאלם: טנקים, מכוניות ומוצב-יתות-חיים שנשרפו כולם. חיילי האויב נמצאו עדין גחונים

באש ותמרות-עשן הנפאלם...

וקרוסים במצבי-גוף שבהם מצאתם אש-המות. אכן, מציניים שגם צליליו של מ ט ו ס רבי-מהירות הממטיר אש על פני רכס-הררי, בשהדי המקלעים הכבדים והרקטות מהירות-המעוף מהדהדים וממלאים את

בגליון יולי ש. נ. של „הכוחות-הלוחמים“, סוקר מיור מיכאל דולן, לקח צורותיו השונות של „סיוע-האוויר-המהודק“ במסע-קוריאה, ובו גם מספר פיסקות לפצצת-התבערה המכונה נאפאלם.

„הנאפאלם“ הוא תערובת קלת-התאיידות של מין חומר-ג'לאטינייבש ונפט. תערובת זו ניתנת לתוך מיכלים, — בדומה לתאי-המטען המתחברים-נפרדים, שהונהגו לאחרונה במטוסי-תובלה-צבאיים אמריקניים חדשים — התלויים מתחת לכנפי המטוס. יש להשתמש בו תוך כדי עשרים-וארבע שעות מבחישת התערובת: — שאלמלא-כן חוזרת ומתפרקת התערודת ליסודות שמהם הורכבה, ושוב אינה ניתנת לשימוש.

ההתפוצצות מבוצעת באמצעות מרעומי-מגע.

לנשק-הלהבות, נאפאלם, השפעה כפולה. הוא מתין סביבותיו נוזל-שלהבת, המאכל או שורף כל דבר הבא עמו במגע. והוא מטיל אימה על אנשי-האויב, שעה שהוא שוטף ופורץ לעמדותיהם, או בסמוך להן. תעודות „מן הצד ההוא“ שנתפסו — מעידות על מכסת-אבדות גבוהה, שנגרמה ישירות ע"י הנאפאלם וכן אפשר להיווכח לפיהן, שמחמת המחסור במיני שמנים משככי-צריבות — לא יכלה להינתן אלא עזרה מועטת לנפגעי הנאפאלם. במסע לעבר

הבקעה — הנם אחד מקולות המלחמה מפילי-המגור ביותר. קצינים שבויים אמרו, כי התוצאות בנסגעים לא היו אמנם כה גדולות כמו אלו של נאפאלם, אך ההשפעה הפסיכולוגית היתה כה רבה, עד שיש והיו נאלצים

להוציא את אנשיהם מתוך שדותיהם אף בעזרת דחיות ומחלומות, ובלבד להביאם שוב לידי תנועה — לאחר שעברה על גביהם טיסה מהירה ממסרת-אש זו.

ק ר ב ס כ י נ י ם

"העינים הכתולות הללו, כתי-השחוק הזאת על הפנים, כשהסכין הדוקה בין השניים — לא במהרה אשכח".

מדברי אחד המשתתפים בקרב על אושה עם הדרוזים, ב־16.4.48 (עיין מערכות נ).

תמוה הדבר, אך עובדה היא — כמעט ולא נכתב דבר על השימוש המעשי בסכין לקרב-המגע. הסכין הוא נשק טוב-ביותר לקרב המגע, כי ברוב המקרים לא יספיק הקרבן להבחין בהתקרבותו. השימוש הרגיל הוא בחשכה, ובגלל פעולתו השקטה — ינוצל לכל אותם מקרים שהשקט רצוי בהם. כן מגיע תורו של הסכין כשאוזלת התחמושת. מכל מקום עיקר חשיבותו של הסכין הוא בניצול גורם ההפתעה. זריקת חופן-עפר (או "פיצוץ" שקית-גייר מלאה חול) לעיני היריב ביד השמאלית, שעה שהימנית תוקעת את הסכין בבטנו, ספק אם זו דרך אבירית דוקא, אך קרוב לדאי שבחשיבות ידועות היא יעילה ביותר.

הסכין נועד להשמיד את האויב, ומשום כך יש להיגמל מההרגל הנפסד להשתמש בו לצורך חידוד עפרון או פתיחת קופסת השימורים.

במלחמת העולם האחרונה נוצל הסכין לשני תפקידים עיקריים — הראשון: כנשק זרזבי השמור לאותו הרגע כשכל שאר כלי הנשק יהיו ללא-הועיל; והשני: לתפקידים מיוחדים בהם נדרש ביצוע יעיל ושקט. היפנים היטיבו להשתמש בנשק זה, וכן נוצל ע"י יחידות קומאנדה או יחידות הפרטיזנים שבאירופה. אם כי רוב הצבאות — הן של בנות-הברית והן של מדינות-הציד — חילקו לחייליהם סכינים-פגיונות, הרי לא ניתן כל אימון במלחמת סכינים.

כאן המקום להטעים — שיש לבטל את אפשרות הלחימה בסכין ע"י הטלתו לעבר האויב. מעטים האנשים המסוגלים להטיל את הסכין לעבר מטרה מתנועת ולמרחק בלתי קבוע ולפגוע ביעילות. זריקת סכינים היא אמנות המתאימה לקרקס או לבית שעשועים. מדי הצבא העבים מצד אחד והעובדה שאי-פגיעה פירושה הישגות ללא נשק — מוציאים את הטלת הסכין מכלל דרכי-לחימה.

לסכין גם גורמים פסיכולוגיים, הפועלים הן על בעליה והן על קרבנה. וקודם כל: אם החייל לא יראה בסכין את נשקו האישי — ספק גדול הוא אם ישתמש בו בשעת קרב. רובם של החיילים יבכרו להשתמש באגרופיהם מאשר לנצל את הנשק זה שבידם. על גורם פסיכולוגי זה — החובה להתגבר. החייל צריך להגיע לזריזות שימוש בסכין כמו בכידון. לאחר אימון שיטתי, הבנת ערכו של הנשק ושיסוע דחלילי-אימונים — תעלה רוחו הקרבית של המתאמן וירגיש אף בטחון בנשק שבידו.

נוסף לכך יש לנשק זה השפעה מכרעת על האויב. הלהב המנצנץ באור מטיל אימה בלב המתנגד, ומשום כך רצוי מאוד שהלהב יבריק במיוחד. אין, כמובן, גם לזלזל בפניקה המתעוררת עם מציאת ידיו שחוט, ממש לידך, מבלי דעת כלל מתי וכיצד נעשה הדבר.

הסכין, ככל כלי הנשק לטנח מגע, לא ישתמש בה חייל, שלא חונך להרוג את אויבו. והכנה כאן — להרוג במו ידיו, ולא ע"י קלע-עופרת המשוגר לעבר האויב ממרחק. חיל שאומן בסכין לא ייכנע לאויביו ולא ינוס-מפניהם. הוא יסתער עליהם כדי להשמידם. ואכן, רק לחייל כזה הסיכויים לנצח. (לפי "ירחון-הרגלים" האמריקאי)